

Første Afsnit.

Universitetets og den polytekniske Lærestalts Forhold som Lærestalter.

I. Universitetet.

A. Almindelige Bestemmelser og Forhandlinger samt Afgjørelser af enkelte Tilfælde.

I. Bestyrelsen.

1. Tilvejebringelsen af en Kodifikation af samtlige Bestem- melser om Universitetsforholdene.

Under 20. Febr. 1880 udtalte Ministeriet i Skrivelse til Konsistorium, at Universitetets Fundats af 7. Maj 1788 baade paa Grund af de langt større Krav, Videnskaben nu stillede, og paa Grund af de siden den Tid foregaaede Forandringer af Stats- og Samfundsforhold ikke mere svarede til sin Bestemmelse, ligesom den ogsaa ved i saa godt som alle sine Hoveddele at være afløst af senere givne Bestemmelser faktisk var sat ud af Kraft paa saa lidet nær, at den ikke længer efter sit Øjemed kunde tjene som Fundamentallov for Universitetets Organisation og Virksomhed. Det havde derfor allerede længe været anset for ønskeligt, at den forældede Fundats maatte kunne afløses af en tidssvarende, og sandsynligvis vilde Fremsættelsen af det Lovforslag om Universitetets Lærerkrafter, der var indsendt fra Konsistorium*), paa ny kalde dette Spørgsmaal til Live. Ministeriet ansaa det derfor for rigtigt, at der gjordes Skridt til Udarbejdelsen af en ny Fundats; men det var paa den anden Side gennemtrængt af Ønsket om, at det maatte lykkes at faa denne lige saa vigtige som vanskelige Sag indledet paa den heldigste Maade. Det begjærede derfor Konsistoriums Udtalelse om, hvorledes

*) De tvende af Konsistorium indsendte Lovforslag om de Universitetet og Kommunitetet vedkommende Lønningsforhold samt om Universitetets Lærerkrafter ville blive behandlede i et senere Hæfte.

Tilvebringelsen af en ny Fundats for Universitetet efter dets Skjøn rettestattes i Gang.

Konsistorium afgav sin Erklæring d. 12. Marts. Det udtalte, at den Omstændighed, at Indsendelsen af Forslag til Lov om Universitetets Lærerkæfter havde givet Ministeriet Anledning til at rejse Spørgsmaalet om Udarbejdelsen af en ny Fundats for Universitetet i Forbindelse med nogle af de i Ministeriets Skrivelse anførte Motiver herfor ikke kunde andet end vække den Formodning, at Ministeriet havde forudsat en saadan baade ydre og indre Sammenhæng mellem hint Lovforslags Æmne og den paatænkte nye Fundats, som en nærmere Betragtning af Forholdet vilde vise, ikke var tilstede eller burde opstilles. Konsistorium henlede i denne Henseende Opmærksomheden paa, at de siden 1788 foregaaede Forandringer af Statsforholdene naturlig maatte medføre, at der nu ikke længer kunde være Spørgsmaal om saadanne, hele Universitetsordningen omfattende Fundatser som i tidligere Tider. I 1788 kunde man nemlig udstede en Fundats uden at tage Hensyn til Adskillelsen mellem, hvad der var Lovgivningsanliggende, og hvad der henhørte under den udøvende Magt, idet Indehaverne af begge var en og den samme, nemlig Kongen. Nu gjorde derimod den nævnte Adskillelse sig ogsaa formelt gjældende i Henseende til Indehaverens Person, og derfor var det nu umuligt, saaledes som i 1788, at samle alle om Universitetet gjældende Normer i en eneste Fundats uden fuldstændig at forrykke det nu bestaaende Forhold mellem den lovgivende og udøvende Magts Myndighed i akademiske Anliggender, til Skade for den sidste. Der vilde heller ikke findes noget Exempel paa, at deslige Fundatser vare udstedte som Lovgivningsakt i den nyere Tid ved andre Universiteter. Da det nu næppe kunde være Meningen i noget væsentligt Punkt at forandre dette Forhold, blev det en Nødvendighed ved en hvilken som helst Kodifikation, man maatte have for Øje, at gjøre en skarp Sondring mellem Lovgivningsstof, og hvad der hørte under de administrative, akademiske Myndigheders Omraade. I ydre formel Forbindelse med de udarbejdede Lønnings- og Normeringsforslag vilde altsaa kun de andre Æmner kunne sættes, som ligeledes vare Lovgivningssag. Gik man ud fra som almindelig Regel, at det, som var Gjenstand for Lovgivningsmagtens Fastsættelse, Finanslovgivningen derunder indbefattet, var 1) Bevillingerne og — som nødvendig Forudsætning derfor — 2) Normeringen af Universitetets Embeder og Instituter, altsaa i det væsentlige, hvad der var Indholdet af Normeringsreglementet af 13. Novbr. 1844, jfr. Lønningslov af 25. Marts 1871, vilde det ses, at de Ministeriet forelagte Lovforslag om Normering og Lønning af Universitetets Lærerkæfter havde optaget en meget betydelig Del heraf. Ganske vist udtømte disse det ikke, for saa vidt som Normeringen af og Bevillingerne til samtlige de akademiske Instituter, bortset fra Lønningerne, ikke vare medoptagne deri; men til at forsøge Udarbejdelsen af et Lovforslag herom havde der hidtil ikke været givet Universitetet nogen Opfordring. Vel stod der i denne Henseende saare vigtige Spørgsmaal paa Dagsordenen, navnlig med Hensyn til Skabelsen af flere nye videnskabelige Instituter, som nu savnedes, og det var Konsistoriums Overbevisning, at disse Spørgsmaal fortjente snart at tages under grundig Overvejelse. Men det maatte paa den anden Side erindres, at der her vilde blive Spørgsmaal om meget betydelige Udgifter, og at en Overvejelse, der skulde tage alle fornødne Hensyn, maatte tage megen Tid. Rimeligt var det ogsaa, at man vilde finde det rigtigt,

som tidligere, at gaa gradvis frem, saaledes at de Foranstaltninger først bleve trufne, til hvilke der var størst Trang. Nogen Fordel ved at knytte de nu foreliggende Lovforslag til et saadant yderligere Lovforslag skjønnes ikke at kunne vindes. Men derimod vilde det for hine Lovforslag medføre den betydelige Skade, at deres Gjennemførelse sandsynligvis vilde blive udsat for at udskydes i en meget lang Aarrække. Det sørgelige og uforsvarlige ved en slig Udskydelse omtalte Konsistorium neden for.

Med Hensyn til de fleste andre Forhold, som ordnedes ved Fundatsen af 1788, vilde det ses, at de i Følge den gjældende Ret hørte under den udøvende Magts Myndighed. Det gjaldt saaledes Bestemmelserne i 1ste Kap. om Universitetslærernes Virksomhed, de akademiske Myndigheder, Konsistoriums og Fakulteternes Sammensætning, jfr. Kundgj. 18. Sept. 1850, Bestemmelserne om de studerendes Pligter (Kap. 2), Bestemmelserne i 3dje og 4de Kap. om de Examina, der afholdes ved Universitetet, idet disse jo mange Gange vare blevne omordnede ad administrativ Vej, Bestemmelserne i 5te Kap. om de akademiske Grader, jfr. Bekj. 19. Maj 1854 m. fl. og i 6te Kap. om stipendia og beneficia, jfr. Regl. 11. Febr. 1848 m. fl. Gik man ud fra, at Myndigheden til at træffe Bestemmelse om alle disse Forhold ikke fornuftigvis kunde henlægges til Lovgivningsmagten, hvad der heller ikke i nogen Stat var Tilfældet, og at derfor Tilvejebringelsen af en ny Fundats ad Lovgivningsvejen vilde være absolut utilraadelig, fulgte det af sig selv, at der ikke kunde være nogen ydre Sammenhæng mellem de Forslag, der havde Lovgivningsæmner til Gjenstand, og Udarbejdelsen af en ny Fundats om disse, under Administrationen hørende Universitetsforhold. En saadan Fundats maatte gives i Form af kgl. Statuter eller deslige for Universitetet, paa lignende Maade som det var sket med Hensyn til de svenske Universiteter. En vis indre Sammenhæng mellem Ordningen af det under Lovgivningsmagten og det under Administrationen hørende vilde der naturligvis altid være. Men Hensynet til denne Sammenhæng kunde næppe føre til at stille Udarbejdelsen af en ny Fundats i første Række eller til at opfatte denne som noget, der væsentlig kunde tjene til at fremme Gjennemførelsen af Lovgivningsreformerne, da der jo ikke forud kunde have nogen Sikkerhed for, at en ny Fundats af alle Lovgivningsmagtens Faktorer vilde findes mere tilfredsstillende i Realiteten end de gjældende Regler. Derimod var det ganske sikkert, at der ved at knytte Lovgivningsreformerne til en forud gaaende Tilvejebringelse af en ny Fundats vilde skabes en overordentlig mislig Stilling for hine.

Konsistorium henlede i denne Henseende Opmærksomheden paa den Tid, Udarbejdelsen af en slig Fundats nødvendig maatte tage. Det vilde vistnok være det rigtige og stemmende med, hvad der ved tidligere Fundatser var Tilfældet, at overdrage dennes Udarbejdelse til en Kommission, bestaaende af Universitetslærere i Forbindelse med Delegerede af Ministeriet. Ved en saadan Sammensætning vilde Sagen kunne ventes hurtigere fremmet, end naar det første Grundlag udarbejdedes af Universitetet alene for da selvstændig paa ny at bearbejdes i Ministeriet. Men i Følge Opgavens Beskaffenhed og de uundgaaelige Vanskeligheder, der knyttede sig til Kommissioners Arbejdsmaade, vilde Udarbejdelsen alligevel utvivlsomt medtage meget lang Tid —, Tilvejebringelsen af den nu gjældende Fundats medtog saaledes hele 3 Aar, — og naar man saa hen til den Udvidelse, Universitetet siden den Tid var undergaaet, der igjen havde draget et omfattende Indbegreb af

helt nye Regler efter sig, og til de mangfoldige Tvivlsmaal angaaende forskjellige, akademiske Forholds Ordning, som vare opstaaede i den nyere og nyeste Tid, kunde det næppe betvivles, at en ny Fundats ikke paa nogen Maade vilde kunne udarbejdes i et kortere Tidsrum, men snarere vilde medtage endnu længere Tid. Aldeles uberegnelig vilde selvfølgelig Tidspunktet blive, hvis det endog skulde være Tanken, hvad Konsistorium efter det oven for bemærkede dog ikke kunde antage, at gjøre Fundatsen til en Lovgivningssag. Skulde nu de Lovgivningsreformer, som vare indstillede, vente herpaa, vilde dette være en højst ulykkelig Følge for Universitetet. Den Forbedring af Lønningsvilkaarene, som Universitetslærerne turde vente af den i Lov 25. Marts 1871 § 25 foreskrevne Revision, hvilken under disse Forhold ikke kunde ventes at blive bragt til Ende i en nær Fremtid, havde Konsistorium tidligere vist var i højeste Grad paatrængende ikke blot for Personernes men ogsaa for Videnskabens Skyld. Fremdeles fremhævede Konsistorium særlig, at de fleste nu værende extraordinære Docenter ved Universitetet vare saa uheldig stillede i Henseende til deres Lønningsvilkaar, at det aldeles ikke kunde forsvares at udskyde Spørgsmaalet om en Forbedring af deres Kaar til en uvis Fremtid. Endelig var ogsaa den Forøgelse af de normerede Læreres Tal, hvormed der var andraget i det indsendte Forslag til Lov om Universitetets Lærerkrafter, aldeles uundværlig for, at Universitetet kunde være i Besiddelse af det Lavmaal af Lærerkrafter, som dets Egenskab som Landets eneste videnskabelige Højskole udkrævede. Det vilde derfor heller ikke paa nogen Maade kunne forsvares at udsætte denne Reform, indtil en ny Fundats for Universitetet maatte kunne tilvejebringes. Konsistorium kunde i Henhold til det bemærkede ikke andet end paa det indstændigste fraraade at sætte Gjennemførelsen af de til Ministeriet indsendte Lovforslag i nogen som helst Forbindelse med Udarbejdelsen af en ny Fundats.

Hvad angik Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af Tilvejebringelsen af en ny Fundats i og for sig og uafhængig af enhver Sammenhæng med de i Forslag bragte Lovgivningsreformer, gik Konsistorium ud fra, at det ikke var Lovgivningsæmnet om Universitetets videnskabelige Instituter, som Ministeriet havde haft for Øje, men netop den hele administrative Universitetsordning. Der maatte da med Hensyn hertil skjælnes mellem en reel og en blot formel Bearbejdelse af dette Stof. En egentlig, alle Realitetsspørgsmaals Behandling forudsættende Bearbejdelse fandt Konsistorium utilraadelig, idet den havde flere meget væsentlige Ulemper. Den krævede for det første megen Tids og Krafts Anvendelse. Til hvad der herom alt var bemærket, føjede Konsistorium, at den Kommission, til hvilken Arbejdet blev overdraget, nødvendig maatte indkræve Betænkninger over en Mængde vigtige og vanskelige Spørgsmaal fra Fakulteter og andre. Det var saaledes ikke blot Kommissionens Tid og Kraft, der i udstrakt Maal vilde blive lagt Beslag paa. At det derhos allerede af denne Grund vilde gaa meget langsomt, uden at Kommissionen kunde være Herre derover, behøvede ikke nærmere at paavises. Dertil kom med Hensyn til Arbejdet i selve Kommissionen, at Arbejdets Byrde, — hvad Erfaringen tilstrækkelig viste, — fortrinsvis vilde falde paa enkelte, som efter al Sandsynlighed vilde henhøre til Universitetslærerne; naar disse saaledes bleve optagne af en omfattende og vanskelig Virksomhed, vilde de uden Tvivl se sig nødsagede til at begjære Lettelser i deres akademiske Gjærning, hvilket imidlertid vilde afføde et Savn, som Universitetet med sine tarvelige, for ikke at sig

utilstrækkelige Lærerkræfter vanskelig kunde taale. For disse Mænd selv vilde dette Arbejde, som i en lang Tid bortdrog dem fra deres egentlige, videnskabelige Gjerning, selvfølgelig være i høj Grad utilfredsstillende, fordi Anstrængelsen langt fra svarede til Sagens virkelige Betydning. Men dernæst maatte en anden, meget væsentlig Indvending fremhæves. Naar alle de under Fundatsen hørende Spørgsmaal skulde undergives en Realitetsbehandling, vilde dette uundgaaelig kalde en Række Stridsspørgsmaal til Live, som dog for Øjeblikket kunde siges at hvile. Exempelvis henviste Konsistorium til Spørgsmaalet om det theologiske Fakultets Stilling, Examenkommissioners Indførelse o. s. v. For at kalde saadanne Spørgsmaal til Live, burde der altid være meget afgjørende Grunde i ydre eller indre Forhold, og der maatte være Haab om, at Behandlingen kunde skaffe et Udbytte, som svarede til Anstrængelsen. Konsistorium fandt ikke, at den først nævnte Betingelse forelaa, og det hævdede bestemt, at adskillige af disse Spørgsmaal langt fra vare uddebatterede saaledes, at de kunde siges at være modnede til en Afgjørelse, der afveg fra det bestaaende. Endelig kom hertil, at den store Opgave, man stillede sig, næsten med Nødvendighed medførte, at ethvert Spørgsmaal om partielle Reforme kom til at hvile, til stor Skade for det virkelige Fremskridt.

Medens Konsistorium saaledes bestemt maatte fraraade for Tiden at tage fat paa en egentlig Realitetsforhandling om en ny Fundats, erkjendte det villig den i Ministeriets Skrivelse fremhævede Ulempe, at den nu værende Fundats næsten i alle sine Hoveddele var afløst af senere givne Bestemmelser og saaledes faktisk var sat ud af Kraft i saa stort Omfang, at den ikke længer var noget brugeligt Grundlag. Denne ydre Ulempe havde Konsistorium længe følt, og det havde oftere været bragt paa Bane at tilvejebringe en overskuelig Samling af de virkelig gjældende Bestemmelser. Midlet hertil vilde være en formel Kodifikation eller Samling i systematisk Ordning af alle de gjældende Bestemmelser med Tillæg af Fortolkning ved ministerielle Skrivelser o. s. v. Ved et saadant Arbejde vilde hin Ulempe være afhjulpet. Men der vilde tillige være vundet et næsten uudværligt Forarbejde for en virkelig reel Bearbejdelse af Stoffet og altsaa for Tilvejebringelsen af en ny Fundats, hvis det fandtes rigtigt strax efter, eller i alt Fald senere, at tage fat paa en saadan. For at udføre dette var imidlertid en Bevilling nødvendig, baade til dem, der skulde udføre Arbejdet, og til Trykning m. m. Hvis Ministeriet maatte gaa ind paa denne Tanke, forbeholdt Konsistorium sig derfor at indkomme med nærmere Forslag angaaende Størrelsen af den Bevilling, som til dette Øjemed maatte foreslaas.

Ministeriet udtalte i Skrivelse af 24. Marts sin Tilfredshed med at erfare, at Konsistorium i Hovedsagen delte Ministeriets Tanke om Tilvejebringelsen af en ny Fundats for Universitetet. Det erklærede sig redebont til, for saa vidt det maatte være fornødent, at udvirke den Bevilling, som vilde være nødvendig til Tilvejebringelsen af en Kodifikation eller Samling i systematisk Ordning af alle de gjældende Bestemmelser, med Tillæg af Fortolkning ved ministerielle Skrivelser m. m., og begjærede Forslag angaaende Størrelsen af denne.

Under 30. Apr. udtalte Konsistorium, næst at bemærke, at det havde overdraget dets Fuldmægtig, cand. jur. Hølek i Forbindelse med og under Tilsyn af Universitetets da værende Rektor, Prof. Goos, at udføre det nævnte Arbejde, at da det paa Sagens nu værende Trin var umuligt at sige, hvor stor Samlingen,

kvantitativt maalt, vilde blive, maatte et Forslag af et samlet Beløb for Udgifterne til Trykning, Honorar m. m. blive i høj Grad usikkert og det maatte udtrykkelig udtales, at den derpaa begrundede Bevilling kun var kalkulatorisk. Da Arbejdet imidlertid efter Art og Omfang ikke kunde bringes til Ende i et enkelt Finansaar, indstillede Konsistorium, at de dertil medgaaende Udgifter afholdtes af Universitetets Udgiftskonto »Forskjellige løbende og ekstraordinære Udgifter«, og at Arbejdets Ordning og Fordeling paa flere Finansaar blev indrettet saaledes, at de paa bemeldte Konto for hvert Aar disponible Beløb kunde strække til.

Denne Ordning bifaldt Ministeriet i Skrivelse af 11. Maj, dog kun foreløbig, idet det, for saa vidt det maatte vise sig, at Arbejdet paa denne Maade ikke vilde kunne fremmes med den ønskeligste Hurtighed, forbeholdt sig senere at søge udvirket en særlig Bevilling til Arbejdets Tilendebringelse i en kortere Tid.

2. Forskjellige Sager.

Som i Aarb. f. 1878—79 S. 613 meddelt, blev der ved Finansloven f. 1879—80 bevilget 22,000 Kr. til Afholdelse af Udgifterne ved Jubelfesten. Desuden havdes til Raadighed et privat Tilskud af 5,510 Kr., som en Forening af nævnte kjøbenhavnske Borgere havde stillet til Raadighed til Dækning af Udgifter ud over de beregnede ved Festmusiken (Konto B.) samt ved Dekorationen af Frue Kirke og Universitetets Festsal (Konto D.). Det viste sig imidlertid kort Tid efter, at Festen var blevet afholdt, at der vilde blive en Overskridelse, som Konsistorium anslog til c. 8000 Kr., og Konsistorium anholdt derfor i Skrivelse til Ministeriet af 12. Juli 1879 om, at der maatte blive givet Kvæsturen Bemyndigelse til, i Forventning af fornøden Tillægsbevilling, at afholde Udgifter, paadragne ved Jubelfesten, til et saadant Beløb ud over det ved Finansloven til dette Øjemed bevilgede. Konsistorium gjorde udførlig Rede for, hvorledes Overskridelsen fremtraadte paa de forskjellige Konti og viste, at det fornemmelig var paa Konto A. (literære Arbejder), at denne viste sig. Ministeriet tilskrev imidlertid under 25. s. M. Konsistorium, at det efter de Forudsætninger, hvorunder Bevillingen var givet, beklagede ikke at kunne imødekomme Konsistoriums Ønske, men derimod var villigt til, naar der indsendtes en aldeles nøjagtig Opgivelse af det Beløb, hvormed Bevillingen var overskredet — med Fradrag af den ved private Tilskud tilvejebragte Sum — at søge Overskridelsen bevilget ved Tillægsbevilling.

Med Skrivelse af 8. Novbr. indsendte Konsistorium en Opgjørelse, som lød paa 7,867 Kr. 99 Ø., hvilket Beløb ved Tillægsbevillingsloven f. 1879—80 bevilgedes.

Foruden de Gaver, som Universitetet modtog i Anledning af Jubelfesten, og om hvilke maa henvises til Aarb. f. 1878—79 S. 615 og 617 samt Prof. Holms Festberetning S. 176—77 skal endnu nævnes, at Universitetsboghandler, Justitsraad Hegel, der havde baaret Udgifterne ved de Træsnit af Portrætmedailloner, som anbragtes paa Titelbladene til Fakulteternes Festskrifter, tillige bekostede Udgivelsen af Festberetningen og stillede 400 Explr. af denne til Universitetets Raadighed, samt at Bygningsinspektør, Etatsr. Hansen skænkede Universitetet Tegninger til de af ham udførte Bygninger for det zoologiske Museum og det astronomiske Observatorium.

Lic. theol. & Dr. phil. Eugen Matthieu i Angermünde, Præst ved Helligaandskirken sammesteds, sendte det theologiske Fakultet som sin Lykønskning til Jubelfesten følgende 3 Oversættelser af ham selv af Skrifter af Calvin: Vom Abendmahl des Herrn, die Bergpredigt og die Geburts- und Kindheitsgeschichte unseres Herrn und Heilandes Jesu Christi.

— I Anledning af, at Prof. Schiødt, Bestyrer af det zoologiske Museums 3dje Afdeling, i Skrivelse til Ministeriet, optaget i Udvalgsbetænkningen over Finanslovsforslaget for 1880—81, havde fremført dadlende Bemærkninger om Museets dansk-favnistiske Samlinger, tilstillede Bestyrerne for 1ste og 2den Afdeling, Prof. Reinhardt og Etatsr. Steenstrup Folketingets Finansudvalg under 12. Jan. 1880 en Skrivelse, i hvilken de toge til Gjenmæle imod disse Yttringer. Samtidig hermed tilstillede de Konsistorium en Afskrift af denne Skrivelse. De nævnte tvende Bestyrere foranstaltede saa vel denne Skrivelse som en Skrivelse fra Etatsr. Steenstrup til Museumsraadet af 18. Jan. 1879 om en Forøgelse af Afdelingernes Budgetter — hvorom neden for i Afsnittet: Videnskabelige Samlinger og Anstalter — trykt, og efter Begjæring til Tingenes Formænd blev den omdelt til alle Rigsdagens Medlemmer.

I Skrivelse til Konsistorium af 2. Marts udtalte Ministeriet sin Forundring over, at de nævnte tvende Bestyrere havde fundet det foreneligt med deres Embedsforhold at henvende sig direkte til Finansudvalget med Oplysninger i en Sag, hvorom de officielt vare blevne opfordrede til at udtale sig til Ministeriet, og som med samtlige Udtalelser saa vel fra Museets forskjellige Afdelingers Bestyrere som fra Konsistorium af Ministeriet vare tilstillede Finansudvalget. Det anmodede derfor Konsistorium om i foranførte Henseende at meddele de nævnte Museumsbestyrere, at Ministeriet maatte anse den af dem brugte Fremgangsmaade for lige saa utilstedelig som upassende. I en lignende Opfattelse maatte, efter hvad Ordforeren i Finansudvalget havde udtalt (Rigsdags Tid. Sp. 3696) Grunden ogsaa søges til, at de ommeldte to Skrivelser ikke vare blevne optagne i Betænkningen, saaledes som Tilfældet var med det Udvalget fra Ministeriet i Sagen tilstillede.

I Forbindelse hermed anmodede Ministeriet, efter Forhandlingerne paa Rigsdagen om Universitetets zoologiske Museum saa vel under 2den som 3dje Behandling af Finansloven for 1880—81, Konsistorium om at betyde Museumsraadet, at det forventede, at der fremtidig lagdes tilbørlig Vægt paa den i L. 29. Decbr. 1862 § 1 givne Bestemmelse om, som en af Museets Hovedopgaver, at anlægge og udvikle de dansk-favnistiske Samlinger og navnlig for Dyrerigets Vedkommende at fremstille saa vel Arterne som disses Udvikling.

Denne Skrivelse kommunikerede Konsistorium de tvende Bestyrere og Museumsraadet.

— I Cirkulære til samtlige Fakulteter af 7. Oktbr. 1879 har Konsistorium bragt i Erindring, at Forelæsningerne skulle begynde umiddelbart ved Forelæsnings-tidens Begyndelse, og tilføjet, at det maa anses for saa meget vigtigere, at denne Regel overholdes, som det i sin Tid, da det efter den akademiske Lærerforsamlings Beslutning blev foreslaaet at forandre Tiden for Universitetsaarets Begyndelse til 1ste Septbr., udtaltes til Ministeriet (Aarb. f. 1877—78 S. 286—87), at det, naar denne Forandring indtraadte, kunde ventes, at den Ligelighed og Punktighed i

Opfyldelsen af Lovens Forskrift om Forelæsnningernes Begyndelse vilde indfinde sig, uden hvilken Mistydninger, som maatte ønskes undgaaede, laa nær.

— I Følge kgl. Resol. 25. Juni 1875 henstod den af Justitsminister Nellemann tidligere beklædte Stilling som Professor i det rets- og statsvidenskabelige Fakultet foreløbig ubesat. Om hans Plads i Konsistorium talte den kgl. Resolution ikke; men Konsistorium betragtede det som en naturlig Følge, at ogsaa denne Plads indtil videre forblev ubesat, da han ellers, naar han traadte tilbage som Professor, vilde være udelukket fra strax at gjenindtræde i Konsistorium, hvortil han efter de almindelige Regler vilde være kaldet i Kraft af sin Anciennet. Denne Fremgangsmaade fulgte imidlertid ikke nødvendig af hin Resolution, og kunde kun anses for at være berettiget, saa længe ingen bestemt Persons Ret til at indtræde i Konsistorium derved tilsidesattes. Dette havde hidtil ikke været Tilfældet. Det var nemlig Prof. Goos, der allerede som valgt var Medlem af Konsistorium, som vilde være rykket op i Aldersplads, og det var saaledes en Valgplads, som vilde have været at besætte, hvis Justitsminister Nellemanns Plads ikke var blevet holdt ham aaben. Efter Prof. Aagesens Død rykkede Prof. Goos imidlertid op i Aldersplads, og da man nu ved fremdeles at holde Justitsminister Nellemanns Plads i Konsistorium aaben for denne, vilde træde hindrende i Vejen for, at Prof., Dr. jur. W. Scharling kunde indtage det Sæde i Konsistorium, hvorpaa han efter de for Haanden værende Anciennetetsforhold i det rets- og statsvidenskabelige Fakultet havde Krav, opfordrede Konsistorium ham, efter Forslag af Prof. Goos, under 17. Novbr. 1879 til at indtage den ham tilkommende Aldersplads i Konsistorium.

— Da i Kultusministeriet Listen over de i Septbr. 1879 immatrikulerede Studenter blev sammenholdt med de fra de lærde Skoler modtagne Lister, viste det sig, at der var blevet immatrikuleret en Student fra Randers Skole ved Navn Georg Marius Rasmussen, med Tilnavn Basballe, som ikke fandtes paa Listen over de fra Randers Skole dimitterede Studenter. Ved Brevvexling med Skolens Rektor, erfarede det, at der ikke var dimitteret nogen Student af dette Navn, ligesom Rektor ogsaa bestemt benægtede, at han havde udstedt eller underskrevet det Examensbevis, der, forsynet med hans Underskrift, var blevet produceret af den paagjældende ved Immatrikulationen. Universitetets Rektor, Gehejmer. Madvig, lod da sidst nævnte kalde for sig og foreholdt ham de nærmere Omstændigheder i Sagen, hvorefter denne tilstod, at han selv havde udfærdiget Examensbeviset og forsynet det med Underskrift af Skolens Rektor. Det for ham udfærdigede akademiske Borgerbrev blev derpaa kasseret. Offentlig Sag blev ikke anlagt mod den paagjældende.

II. Forelæsninger, Øvelser og Examina.

1. Erhvervelse af akademisk Borgerret med dertil hørende Examina.

I Følge Bekj. 22. Maj 1874 § 4 holdes den ved kgl. Resol. 16. s. M. indførte Tillægsexamen af en Komite af Medlemmer af det matematisk-naturviden-